

האשה פרק שמיני פסחים

פ.ח.

עין משפט נר מצוה

(א) מעט ט: טו (ז) עני
 תוספות נביטת ל: ד"ה
 ג' ח' ו' (א) ג' ו' (א) ג' ו'
 לקמן פ' ט: (ד) ו' (א) ג' ו'
 פ"ו ה' ד"ה (א) ו' ו' ו'
 ד"ה: (ז) (ז) ש"ס ע"ז טו:
 ע"ש פרש"י נביטת ט
 ע"ש פרש"י (ז) ח' ו' ח' ו'
 ג. ג' ו' ו' (ז) ג' ו' ו'
 ע"ש: ג' ע"ש פ"א:
 מ"ג (ז) ו' ו' ו' ו' ו' ו'
 טו ע"ז ג' ו' ו' ו' ו' ו'
 קדושין פ"ג.

תמרים. יש צבצל הרבה: **טרינא**. סל: **כמה** כי הני **זווא**.
 כמה מלאו צווח אחד: הר המוריה ושדה דילחק וצית אל דיעקב
 כולם בהר הדיב התפללו: **שקראו** צית. מקום מיושב: **יוס**
זורעאל. יוס כניסיהו מתרגמינן וקרי ליה יוס כניסיהו **זורעאל**:
יש ציריה. שהוצר שצוה נתרלה

שמעת מינה יש ברירה. הכא לא שייך מאי רואה צשעת שמיטה
 דנשנתלא לעיל אשמיטין דלוי לא ציריה צשעת שמיטה
 אינה חולקת כלל אע"ד דס"ד דזמיר צעלה גרירא עפי אכל הכא אס
 רואה צשעת שמיטה מאי קמ"ל: **שחא** לבית מ"ב. פי' משום דשה
 צצית לאו דאורייתא והכי אית ליה

ה א מ"י פ"צ מהלכות
 ק"ט הלכות ט:
 ו ב ג ט הלכות ט:
 ז א ט הלכות ט:
 ח ד ט הלכות י:
 ט ה ט הלכות י:

הגהות הב"ח

(א) תוב"ט ד"ה לשא א"כ
 ועוד אוריית דלון זו
 תקנה: (ב) בא"ח מרגלא
 ליה לישראל לפי שכול:

מוסף תוספות

א. בעל הבית זה שוטה
 הוא שיהא סבור...
 ה. דביענא דיעקב לאו
 דא מיקיים עשה...
 ו. דהואי להתעבר...
 ז. דהואי לתן בשפחה טפי
 ממוזר אע"ג דשניהם
 פסולי קהל וכו' משום...
 ח. דהואי לתן בשפחה טפי
 ממוזר אע"ג דשניהם
 פסולי קהל וכו' משום...
 ט. דהואי לתן בשפחה טפי
 ממוזר אע"ג דשניהם
 פסולי קהל וכו' משום...

לר"ז גופיה צפרק אין זין המודר
 (גריס דף לו.) ואס תאמר והיאך
 מאכיל פסק שלל למנוי נהי דקטון
 אוכל נבילות אין צ"ד מנויו להפרישו
 לנפוח לו צדיס אסור כלאמר צפ'
 חרש (יבמות דף קד.) ואור"י דהתם
 לפינן מלא תאכלוס ולא אסור אלא
 דומיא דטרס"ס ונבילות אין כה"ג
 דלכיה חנוך מלוה שרי:

ע"ד ידיו בתוך זמנו וזמנו הקטנים.
 צפ"ק דצ"ד מ"ד (דף ט:.) גבי
 מציאה איכא למאן דלמר דלא קטון
 קטון ממש אלא גדול וסומך על שלקן
 אצוי זהו קטון הכא ע"כ קטון ממש
 מדלמרי' זין מדעמו זין שלא מדעמו
 ושלא מדעמו אצויין צסמוך היינו
 דלמרי לא וגדולים פשיטא דיש
 צדיס למחות אפי' סמוכין על שלקן
 אפי' סממא ליון דשטמו אין לך
 מיוחו גדול מזה כדלמרי' צסמוך:
מתניתין בדקפדי אהרדי. אין
 לפי דקפדי שאין כל

תמרים ויעסקו בתורה (ב) עולא איקלע
 לפומבדיתא קריבו ליה טרינא דתמרי אמר
 להו כמה כי הני בוזא אמרו ליה תלת
 בוזא אמר מלא צנא דרובשא בוזא
 ובבלאי לא עסקי באורייתא בליליא צערוהו
 אמר מלא צנא סמא דמותא בוזא בבבל
 ובבלאי עסקי באורייתא ואמר ר' אלעזר מאי
 דכתוב ויהלכו עמים רבים ואמרו לכו
 ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי ועקב וגו'
 אלהי ועקב ולא אלהי אברהם ויצחק אלא
 לא כאברהם שכתוב בו הוה שנאמר א' אשר
 יאמר היום בהר ה' יראא ולא ב' כיצחק
 שכתוב בו שדה שנאמר ב' יוצא יצחק לשווח
 בשדה אלא כיעקב שקראו ב' שנאמר
 ויקרא את שם המקום ההוא בית אל א"ר
 יוחנן גדול קבוץ גלויות כיום שנבראו בו
 שמים וארץ שנאמר ג' ונקבצו בני יהודה ובני
 ישראל יחדו ושמו להם ראש אחד ועלו מן
 הארץ כי גדול יום זורעאל וכתב' ויהי ערב
 ויהי בוקר יום אחד: יתום ששחטו עליו

אפטרופסין וכו': שמעת מינה ויש ברירה
 א"ר זירא ושה לבית מ"מ ת"ר שה לבית
 מלמד שאדם מביא ושוחט על ידי בנו ובתו
 הקטנים ועל ידי עבדו ושפחתו הכנענים בין
 מדרעת בין שלא מדרעת אבל אינו שוחט על
 ידי בנו ובתו הגדולים ועל ידי עבדו ושפחתו
 העברים ועל יד אשתו אלא מדרעת תניא
 אידך ז' לא ישחוט אדם לא על ידי בנו ובתו
 הגדולים ועל ידי עבדו ושפחתו העברים
 ועל יד אשתו אלא מדרעת אבל שוחט
 הוא על ידי בנו ובתו הקטנים ועל ידי
 עבדו ושפחתו הכנענים בין מדרעת ובין
 שלא מדרעת ובולן ששחטו ושחט רבן
 עליהן יוצאין בשל רבן ואין יוצאין בשל
 עצמן חוץ מן האשה שיכולה למחות

מאי שנא אשה אמר רבא אשה וכל דדמי לה
 האשה שיכולה למחות טעמא דמחי היא לא
 מחי נפקא בשל בעלה והא קתני
 רישא ולא על ידי אשתו אלא מדרעת הא
 סתמא לא נפקא ז' מאי אלא מדרעת
 לאו דאמרי אין אלא בסתמא לאפוקי היכא
 דאמור לא והא כולם ששחטו
 ושחט רבן עליהן יוצאין בשל רבן דבסתמא
 וקתני חוץ מן האשה מפני
 שיכולה למחות אמר רבא ז' כיון ששחטו
 אין לך מוחי גדול מזה: עבד של
 שני שותפין וכו': רמי ליה רב עינא סבא
 לר"ג תנן עבד של שני שותפין לא
 יאכל משל שניהן והתניא רצה מזה אוכל
 מזה א"ל ז' עינא סבא ואמרי לה פ' פתיא
 אוכמא מיני ומיך תסתיים שמעתתא
 מתניתין בדקפדי אהרדי דלא קפדי
 אהרדי: מי שחציו עבד וחציו בן חורין לא
 יאכל משל רבו וכו': משל רבו הוא דלא
 יאכל אבל משל עצמו יאכל והא תניא
 לא יאכל לא משלו ולא משל רבו לא קשיא
 כאן כמשנה ראשונה כאן כמשנה שנייה
 ראשונה דתנן ז' מי שחציו עבד וחציו בן
 חורין עובד את רבו יום אחד ואת עצמו
 יום אחד דברי בית הלל בית שמאי אומרים

רבינו חננאל

אמר ר' אלעזר מאי דכתיב
 והלכו עמים רבים ואמרו
 לכו ונעלה אל הר ה' ואל
 בית אלהי ועקב ויורנו
 מדרכיו ונלכה באורחותיו
 כי מציון תצא תורה וגו'
 אמרו ר' זירא ויזא את שחטו
 ע"ז אפטרופין יאכל ממקום
 שרובה ש"מ יש ברירה.
 אמרו ר' זירא את שחטו ע"ז
 מן מקום בן מדרעת בין בעל
 כרוז. תניא גמי הני שיה
 לבית. מלמד שאדם שוחט
 על ידי בנו ובתו הקטנים
 ועל ידי עבדו ושפחתו
 הגדולים בין מדרעת בין
 שלא מדרעת. ולכן ששחטו
 ע"ז רבן עליהן יוצאין
 בשל רבן חוץ מן האשה.
 ואוקימנא חוץ מן האשה
 וכל (רבנות) (דכוותה)
 שיכולין למחות. והאשה
 כיון ששחטה לעצמה,
 אצ"פ שלא מיתא בפירושו,
 שחיטתה לעצמה אין לך
 מוחי גדול מזה. עבד של
 שני שותפין, אם אלו
 השותפין קפדי אהרדי
 ולא ישמש לזה יותר מזה.
 וכן במנות קפדי שלא
 יאכילו אלא כיון חלקן
 לבד לא יאכל משל
 שניהם. ומתני' דקפדי
 אהרדי. בריותא דקתני
 יאכל ממי שהוא רוצה,
 בשותפין דלא קפדי
 אהרדי. מי שחציו עבד
 וחציו בן חורין, כמשנה
 ראשונה דמי עובד את רבו
 יום אחד ואת עצמו יום
 אחד, לא יאכל לא משלו
 ולא משל רבו. אבל
 כמשנה אחרונה דקתני
 כפיין את רבו ועושין אותו בן חורין
 הוא.

נושא שפחה ומותר נמי צלד חירות דחוריי וממורי מותרים לצל זה צוה וי"ל
 איש ואי לא תפסי אס כן בעילתו צעילת זנות ובהשולל (ניטין מ.) מספקא ליה אי תפסי
 אי לא ועוד אוריית דלון זו (א) תקנה להרבות ממורין
 ואס תאמר וישא נתינה דחוריי ונתיני מותרים לצל זה צוה וי"ל דלף על גב דממור
 מותר צשפחה נתיין אפשר דאסור כה"ג דקדש ועומד הוא הממור
 שגורר מאיסור דלא תפסי קדושין ולכן מותר לצלל דלא יהיה קדש ז'
 והא דלמרי' ציס מותרות (יבמות דף פה:) דממורת ונתינה מרגלא
 ליה (ז) לפי שיכול להכשיר זרעו שישא צו שפחה ואף על גב דתנין אסור צשפחה
 הא צגרא לא אכפת ליה צאיסור דהא קא מציב נתינה:
טופין

דחמרי. דכש עושין מן
 (תענית ט:.) ובבלאי לא
 עסקי באורייתא. כלומר
 יטילון קן למסוק מתינ שיש
 לן ממות צוול ונלא מוח
 צערוהו. צשלסגל
 דלמחי (ניטין ט.) ממל
 משקן ומשגלן (תענית
 ט:.) מלא צנא סמא
 דמותא בוזא. סתמא
 שלקטין אוחי צוול אולנן
 מן הרבה ומנערים אוחי
 (ט:.) פתיא. כלי חרס
 (ברכות ג.) פתיא אוכמא.
 כלי שמר, כמו (ע"ז ג:.)
 הני פתוחא דני מיכסי
 אוכמא, צשחמרי ע"י
 מלאכה, כלומר גס אמה
 ריגל ומדרי צמורה כוון
 (ביבמות כז.) מכותלי בית
 ניכר שפחתו אמה, ממנה
 מפוסתה כלי מטבג
 (ע"י תענית ז.) דקין על
 תלמידי חמיס שמתעבדין
 על לימות מורה ואחס
 מנכסין גנדיס (ע"ז ח:.)
 מיני ומיניך תסתיים
 שבעתתא. כלומר על ידי
 ועל ידך תפתס אמתו
 של דברי (מגילה יז.) מי
 שחציו עבד וחציו בן
 חורין. כגון סה"צ אוחי.
 או צ' שותפין ושחט אחד
 אמת חלקו (גיטין טז:.)

האשה שיכולה למחות טעמא דמחי היא לא מחי נפקא בשל בעלה והא קתני רישא ולא על ידי אשתו אלא מדרעת הא סתמא לא נפקא ז' מאי אלא מדרעת לאו דאמרי אין אלא בסתמא לאפוקי היכא דאמור לא והא כולם ששחטו ושחט רבן עליהן יוצאין בשל רבן דבסתמא וקתני חוץ מן האשה מפני שיכולה למחות אמר רבא ז' כיון ששחטו אין לך מוחי גדול מזה: עבד של שני שותפין וכו': רמי ליה רב עינא סבא לר"ג תנן עבד של שני שותפין לא יאכל משל שניהן והתניא רצה מזה אוכל מזה א"ל ז' עינא סבא ואמרי לה פ' פתיא אוכמא מיני ומיך תסתיים שמעתתא מתניתין בדקפדי אהרדי דלא קפדי אהרדי: מי שחציו עבד וחציו בן חורין לא יאכל משל רבו וכו': משל רבו הוא דלא יאכל אבל משל עצמו יאכל והא תניא לא יאכל לא משלו ולא משל רבו לא קשיא כאן כמשנה ראשונה כאן כמשנה שנייה ראשונה דתנן ז' מי שחציו עבד וחציו בן חורין עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד דברי בית הלל בית שמאי אומרים